

I. felvonás

A Lángtenger
Hadművelet

9. fejezet

Kegyelemdöfés

Napok teltek már el a Tartarus romos világának az elestét követően, de Haigen admirálist azóta sem hagyták nyugodni a történések. Ő egyre csak a taktikai kivetítés szellemére eresztette a kék szeméit, folytonosan rágódva a történéseken.

- Ugyanaz történik, minden egyes rendszernél... – hümmögte tán egy kissé hangosabban is a vártnál, mivel Bailey nem tudta figyelmen kívül hagyni az esetet.

- Uram, mondott valamit? – fordult felé bizonytalanul az idő közben első tisztté emelt férfi (hiába, a sok hőstett általában kifizetődik), mert azt biztosra vélte, hogy Alex mormogott valamit az imént, ám semmit sem ismert a továbbiakat illetően.

- A Tartarus óta ugyanazt a taktikát alkalmazzák. Első sorban az őslakosok – tehát azon népeket, kik már a Birodalom idejette előtt is errefelé éltek – világait támadják. Megtörik az ellenállást, lerombolják a nagyvárosokat, lemészárolják a civil lakosság túlnyomó részét, de nem irtják ki őket teljes egészében. Ehelyett odalent hagyják a szárazföldi csapataikat, a hajóikkal blokádot állnak a kolónia körül, és várnak.

- Bizonyára készülnek valamire, valami nagyra – állapította meg az egyértelműt.

- A kémeink legfrissebb jelentései alapján, egyfajta holokivetítőket telepítenek a nagyvárosok utcáin, és mindegyikük összeköttetésben áll egymással, még hozzá egy gócponton keresztül. Csak tudnám, hogy mi a fenét akarnak ezzel...

- Sokkolás és elrettentés – dörzsölte a frissen borotvált állát Bailey, mivel tudatában volt a ténynek, mely által olyasféle tervre eszmélt rá, ami még magának a Lángtenger hadművelet kiötlőjének sem. – Meg akarják mutatni, hogy mire képesek valójában. Új okot akarnak adni az őket övező félelemnek, valamit, ami az összes mellettünk álló felet elrettentheti tőlünk. Sőt, akár még az ő oldalukra is csalja őket.

Ennek hallatán Alexander értetlenül nézett felé.

- Gondolj bele, a Birodalom még mindig önkéntes csatlakozáson alapul, még mindig szabadon kiválhat az államból bárki, akinek másképp hozza az érdeke! Az lehet, hogy a földi gyökerű kolóniák sosem fordítanak nekünk hátat, de nem is kell. Nem itt, a Tartaruson. Ebben a galaxisban a lakosság háromnegyede az őslakosokat képviseli, és ha az Ori sikerrel járna, bármivel is készül, ha azok a rendszerek kiválnak...

- Kirántanák a lábunk alól a talajt... – esett le Haigennek az elgondolás mögött rejlő kegyetlen logika. – De mi? Hogyan sokkolhatnák ennyire a népet? – erre még Bailey sem tudta a választ, hiába, számára ez csak egy hirtelen fakadó ötlet volt, valami, amivel mégis fején találta a szöveget. – Nem érdekes, bármi is legyen, a gócpontonál nem csak a válaszokat leljük meg, de a felszámolásával elejét is vehetjük a tervüknek.

- Ez esetben, összehívjam a környező hajókat?

- Felesleges, már odaküldtem egy álcázott scarabot, és... – ekkor az admirális tett egy éles kézmozdulatot a híd masszív üvegablaka felé, amely nem másnak, mint a helyiségben tartózkodók valamelyike számára szolgált egy jelként.

Legalábbis Bailey ekképp vélte a látottak alapján.

Egy szempillantás elteltével már ki is bontakozott az üveg felületén a roppant hasznos felderítőjármű felvétele, pontosabban egyetlen árva képkockája az egésznek. Egy torz, további élesítés nélkül már szinte kivehetetlen látszat, mely nem más, mint egy vörös csíkok által szabdalta ori titánt takart, nem mindennapi körülmények közt. Folytonosan izzottak a hajtóművei, ám mégsem mozdult semerre sem, mindezt a

mellette elterülő, két roppant feketelyuknak köszönhette. Bailey ezeket nem másnak, mint egy frissen felfalt gázóriásnak köszönhette, hiszen csak a körülöttük szálldosó porszemek okán fedezhette fel azokat, miket normál esetben látni sem lehetne.

- Az Ügynökség adatai alapján, ez a Demigod, az Ori Flotta zászlóshajója, azért használják épp ezt a hajót, mivel messze ez a legfejlettebb. Mással már képtelenek lennének ilyen széles körben elterjeszteni a jelet.

- De miért pont ott? – ráncolta a homlokát a férfi.

- Egyrészt, ezt mindenképp titokban akarják tartani, ami majdnem sikerült is, de jócskán alábecsülték a birodalmi hírszerzést. A másik ok a hajó védelmében rejlik, ugyanis nem véletlenül ez az egyetlen használható képkockánk. A scarabot azonnal beszippantotta az egyik fekete lyuk, amint megérkezett.

- Tehát, ők oda tudnak menni, de mi nem, mivel a saját hajóinknak túl gyengék a gravitációs motorjai – vont le egy gyors következtetést. És én még azt hittem, mi vagyunk a fejlettebbek, hogy legalább ebben fölényben lehetünk.

- Ebben majdnem igaza is lett – mosolyodott el a környezete számára érthetetlen módon Haigen. – Csak egy ori titánnak elég erős a meghajtása a pályán maradáshoz, mert az a két gyalázat túl közel van egymáshoz. Mármost a szabványhajókat illetően. Nem tudom, hogy hallott e már a legújabb gravimeghajtónkról?

- Még az életben nem, uram – vallotta be Bailey.

- Pokoli ez szerkezet, ami azt illeti, minden téren felülmúlja a régebbi változatot. Azonban még nem rendszeresítették a Flottában, ebből kifolyólag csak nagyon kevés hajónk rendelkezhet vele. A Tartaruson mindössze egy, az Artemis.

Nyilván csak neki lehetett hozzáférése ehhez a technikához.

- Hm, milyen kár, hogy a taktikai elemzések alapján, egy titán fél kézzel kicsinál egy davestatort. Pedig egy régimódi párbaj még az ínyemre is lenne...

- Itt lesznek érdekesek a dolgok, mert vagy ez, vagy megvárjuk, amíg a Lángtenger felénk fordítja a mérleget, és akkor már nem fog számítani, kik és miként támogatnak minket – a Tartarus rendszer támadásához túl sok hajót kellett nélkülöznie az ellenfélnek. Eleget ahhoz, hogy a sorozatos rajtaütések már komoly eredményekkel záruljanak, ennek köszönhetően szép lassan az 1:2-es felállásra hajlik a mérleg. – Viszont erre már nem lesz elég időnk, addigra az Ori már rég sikerre viszi, bármit is tervezzen. Mellesleg, eddig sem volt sokkal több esélyünk.

- Nincs is szebb nap a halálra, uram – csattant fel enyhén szkeptikusan a férfi, na jó, talán egy kissé sokkal borúlátóbban a kelleténél.

- Ne aggódjon, van egy ötletem... Mellesleg, a Saber osztag visszaért már?

- Igen uram, az álcázott scarab fél órája dokkolt a hármas hangárban, méghozzá egy hozzávetőlegesen éppen maradt sparrow-al a fedélzetén. De attól tartok, hogy nem ért vissza mindenki, a fél osztag a bolygón rekedt, a testvérel egyetemben.

Ez után egy mély, keserű pillanat következett. Ám egy újabb ok a győzelemhez...

Fél órával később:

Az Artemis sebesen suhant elő a hipertér vöröslő hullámai közül, egyesén két feketelyuk irdatlan gravitációs mezejébe. S amint ez végbement a roppant lövegei

már öntani is kezdték a tűz ádáz, haragos özönét. Haigen nem titkolt módon azt remélhette, hogy a Demigod pajzsai vagy nincsenek fent, vagy pedig komoly hátrányt szenvednek majd az időeltolódást köszönhetően, ám ezek közül egyik sem történt meg. Hiszen nyolc kilométerre sem lehettek egymástól az első találatok idején, így az idő kereke egyik fél torz malmára sem hajthatja az űr szelét.

- Az ellenséges hajó elhárító mezeje teljes kapacitáson – jelentette ki Bailey, amint a szemei méltán rögzítették a ori rettenet hátába csapódó lövedékeket és tachyon nyalábokat övező kékes ragyogást. Ám ez egy cseppet tántorította el Haigent.

- Még jó, hogy semmit sem bíztam a véletlenre. Túl keskeny a járhatóan maradt folyosó ahhoz, hogy megforduljanak. Ha pedig elmennek, utána küldöm a fél Flottát. Heh, megéltük, hogy az égadta világon semmi esélyük se legyen.

- Uram, megfordulnak – kerekedtek ki szép lassan Bailey szemei.

- Hát, ez nem jött be...

Az admirális bizonyára arra gondolhatott, a Demigod csak az Artemishez hasonló módon tud megfordulni. Tehát egy szép kis, parabolás ívet leírva a teljes hajótestével. S miért is gondolta volna másképpen, amikor még az életben nem láthatott ilyet?

Adria rettegett zászlóshajója, s egyben az ördögi terve vitathatatlan gócpontja mégis ez merőben más módszert választott az irányváltás művészi cselekedetére. Éktelen gyertyásokként kezdtek izzani az oldalán eddig rejtetten elhelyezkedő hajtóművek igen, a tervezői még ezen, látszólag értelmetlen helyekre is beszereltek néhányat. S ezen megoldás valóban életmentő lett, hisz másképp tényleg nem mehettek volna végbe az imént látottak. A gigászi fenevad semmiképp sem nézhetett volna szembe az Artemis hozzá képest eltörpülő árnyaival.

Hát így, szemtől-szemben zajlik majd a mindent eldöntő ütközet.

- Tüzet nyitnak! – ment végbe a teljességgel várható történés, melyet Alex a saját szemeivel kísért figyelemmel, mintsem a kijelzőkön báméskodva érhesse el ugyanez. A pillanat, melyben egy hét és fél kilométer hosszú monstrum zúdítja a haragos plazma és dörözőnét, egyenesen Haigen kék szemei közé.

Nem telt bele többé néhány másodpercnél, amikor már keresztezni is kezdték egymást a lövedékek, s az ez vonalra eső elhelyezkedésnek köszönhetően, sok esetben még telibe is találták egymást. A drónok, amelyek félelmetes gyorsasággal, s mi a legfőbb, pontossággal tudják kerülgetni a birodalmi vadászgépek tengereit, már nem bizonyultak elég gyorsnak a robbanólövedékek ellenében.

A legtöbb esetben ez a merő tényező már elegendőnek is bizonyult az irdatlan erejű szerkezet darabokra tépéséhez, ami már az első pillanatokban a rakéták közel felének a végét jelentette. Ám a többi szinte zavartalanul vágódhatott az Artemis kékes pajzsába. Meglehet, hogy ezúttal végre teljesen épen, ádáz óriásként vehetett részt az eljövendőkből, mint sebeit kétségbeesetten nyalogató farkasként, ám még ez sem bizonyulhatott elegendőnek a Demigod ellenében.

Azok a drónok irdatlan energiamennyiségeket emésztettek fel.

- Pajzsok hetven százalékon! – jelentette Bailey, enyhe kétségbeesést éreztetve.

- Hogy áll az a bestia?

- Nyolcvankettőn, nem akarok borúlátó lenni uram, de ezek rég kicsinálnak minket, mire egyáltalán megkarcolhatnánk azt az ócskavasat – idő közben máris egy új, merőben más elgondoláson kezdett kattogni az elméje, amivel csak az volt a gond, hogy túlságosan is késő került sor minderre. Haigen előbb rukkolt elő valamivel.

Még hozzá egy kockázatos, sőt, vérfagyasztó tervvel.

- Akkor ne csak ácsorogjunk, induljunk meg előre!

- Ahogy gondolja – felelte a tiszt rosszat sejtve, s kisvártatva az Artemis már vészesen közeledni is kezdett az előtte tanyázó bestia felé. Annak a pajzsain úgy váltak semmivé az egykor fenyegető tachyon nyalábok, mintha csak a plazma alapú testvérei lennének, vagy akár csak enyhén divatjamúlt – ám még midig lehangzó tűzerejű – robbanólövedékek lennének. Igaz, a Demigod sárgás veszedelmei sem záporoznak másképpen a fészkeből kiugrasztani készülő ellenfele felé, viszont ez csak egy jóval kisebb tartamig marad így, mint a másik fél esetében.

Baley mindvégig úgy vélte, ha már elég közel érnek, az ori hajó szép lassan hátrálni kezd majd, aztán némi irányváltás után csak sikerülhet kitoldosniuk a két feketelyuk közti vékony, még kettejük számára is alig járható folyosóról.

Ezzel csak egy gond volt: Adria nem hátrált meg.

- Tartsák az ütközőpályát, odább megy az, ha meg nem, nekünk úgy is jó – közölte Alex túlzottan közömbös hangnemben is ahhoz, hogy a halálfélelem teljes mértékben ellepje a helyiséget. Hisz mindenki más azt gondolhatná: ha most jó eséllyel mind meghalának, akkor a nagy hadvezérük azt biztosan másképp mondaná.

- Nem fog – állította meg, amikor a két hajó már olyan közel került egymáshoz, hogy már néhány élesebb szemmel megáldott egyén láthatta a túloldali ablakokban bámészkodókat, s méltán tapasztalta a szemükben a halála veszedelmes tükrét.

- Vegye a sebességet valamivel a középső fokozat alá... kutya bajunk sem lesz.

Ez megbolondult – más következtetésre nemigen juthatott Bailey elméje, amikor tudja, hogy már csak másodpercek vannak a végzetes erejű ütközésig, s erre az öregnek csak most jut eszébe: tán egy kissé lassabban kellene menni. Ám még ezt is olyan nyugodtan, oly félelemmentesen mondta, mintha még percek lennének.

Szó, mi szó, Bailey csak alig tudott eleget tenni a parancsnak.

Nem lehet tudni, Adria vajon miért parancsolta az egyhelyben maradást, amikor könnyű szerrel hátrálhatott volna még egy jó darabon, azonban ez már semmit sem változtat a végkifejleten. Ha annak idején a Héphaisztosz túlságosan is elenyésző volt ahhoz, hogy bevégezze a generális utolsó tette mögött rejlő rendeltetést, az Artemis már a pusztá méretéből adódóan is olyasvalami, amely ezt könnyű szerrel meg tudja cselekedni. Nem is történt más, mint egy elsőprő erejű ütközés.

Mivel az úr egy meglehetősen nagy terület, a két hajó sosem nézhetett egymással teljes egészében. Az Artemis legalább fél kilométerrel odább volt a Demigod orrához képest, ami nem változtatott ugyan túl sokat a végkifejleten, ám mégis épp elég jelentősnek bizonyult ahhoz, hogy megemlíthessék a történelemlények, mivel ez a nap, ez a tett, bizonyosan bekerül majd az írott történelembe.

Ugyan a Demigod végig egy roppant hegyomlásként állt fel, az Artemis pedig az utolsó pillanatban a sebessége nyolcadáról – a két délceg feketelyuk miatt elég sokat csökkent a hajtóművek fél ereje által táplált sebesség – a tizenhatodára igyekezett váltani, nagyjából olyan erővel történt az eset, mintha Haigen hajója nyolcad-gőzön rohant volna egy gigantikus téglafalnak. Mert Bailey az utolsó szempillantás árbcán hiába váltotta lejjebb a hajtóműveket, Alex nem számolt valamivel, még hozzá a fizika törvényeivel. Azon a kis távon képtelenek voltak bármilyen mértékben is lelassulni.

S hatalmas robajjal, éktelen fényvillanások és rettegett sikolyok közepette érkeznek egymásnak, aztán egy pillanatra mintha megállt volna minden, a két pajzsburok gigászi párbaja következett. Ami nem tartott tovább egy halovány pillanatnál, s az Artemis pajzsai már meg is adták magukat, erre még egy lapáttal érkezett a megannyi ádáz plazmanyaláb, ami még mindig őszén záporozott a birodalmi monstrum felé.

Az első találatok hatalmas darabokat téptek ki a páncéllemezei közül, miközben a Demigod kékes elhárító mezeje bevégezni látszott a hajó sorsát. Aztán csak elérkezett az összeomlás pillanat, amikor az Artemis kékes hajtóműveire került a hangsúly, melyek most már ténylegesen a kívánt sebességgel tolták az ellenséges fenevad felé – hiszen az első ütközés már megállította, elosztatva az irdatlan fizikai erőket – a bárkát, ami legendává lesz, ha végbemegy Haigen terve.

Nem tartott soká mindez, sőt, két dermesztő szempillantásba sem telt, mikor elérkezett az igazság kétes másodperce. Mikor a két trimiumrengeteg hatalmas tűzfellegetek okádvá, csikorogva, s néhol kocsonyaként hajolva és remegve feszült egymás szöges ellenébe. A pillanat, melyben az Artemis közel ötven méteren tért nyugovóra a másik hajó bensőjében, s a súrlódás keltette hőnek köszönhetően még egybe is forrhattak ezek a részek, mert innenől egyik bestia sem mozdult többet.

Az egyszer biztossá vált a csillagok rengetegében.

Másfelől, akár a súlyos károknak is betudható mindez. Ha a – viszonylag – kis sebesség nem is eredményezte a két csillaghajó bármelyikének is a pusztulását, a Demigodon nagyon is pislákolni kezdtek fények, s a lándzsás orra félbe is tört a devastator vastag törzsében. A fél kilométeres „tévesztésnek” köszönhetően, az épp a bal oldali tachyonlöveget érte, s messziről elkerülte az Artemis zömök orrát, a hídját, s minden fontosabb elemét. Persze Haigen hajója sem vészelt át valami jó bőrben az esetet, de mindezeknek köszönhetően, legalább valamivel jobb bőrben.

- Látja Bailey, még itt vagyunk. Helyzetjelentést! – hallatszott az admirális hangja, miközben már megint egy rakás bádogbogár érkezett a hídra, hogy valamelyest javítson károkon, igaz, a hajó ezen része egész szép állapotban maradt meg. Még szerencse is, mivel ezen roppant hasznos szerkezetek egy szempillantás elteltével már ki is sütötték a saját, benső áramköreiket. Az Ori ezúttal is megpróbálta felülírni őket.

- Elvesztettük a replikátorokat, így csigalassan haladnak majd a javítások – bár még mindig alapos hangsúlyt fektetnek a matrózaik e téren való kiképzésére is, az O'Neill dinasztia örök gyűlöltjei mindig is gyorsabb munkát végeztek.

- Azt látom... olyat mondjon, amit nem látok – jelentette ki enyhén türelmetlenül.

- Nos, a pajzsgenerátoroknak annyi, meg a fegyverzetnek is...

- Mi van a hajtóművekkel? – hiszen nélkülük könnyű szerrel az egyik feketelyuk nem túl kívánt bensőjében végezhetik, Adria monstrumával egyetemben.

- Még működnek, sőt, egész jó állapotban maradtak – hiszen a hajó hátsó, épen maradt részein helyezkednek el. – Ha csak mi lennénk, korlátlan ideig bent tudnánk maradni a folyosóban, de így... – bizonytalanodott el Bailey férfias hangja.

- Ha csak mi lennénk? – ráncolta a szemöldökét az admirális.

- Igen, ez egy érdekes történet. Az ellenséges hajó hajtóművei tönkrementek, azonban a mi gravimotorjaink képtelenek húsz percnél tovább tartani mindkét hajót, ugyanis nemcsak átszakadt az A, C, H, J, K és L fedélzet, de sok helyen olyan szép palacsintává lapult a burkolat, hogy összeakadt a Demigod tartóelemeivel, egyszóval, egymás nélkül nem megyünk sehova. Tulajdonképpen kihátrálhatnánk belőlük, de utána egyből ugranunk kell majd, mert a Chimera – így nevezték el a jobb oldali feketelyukat – azonnal elnyelné a hajótestet.

- Nos, egyébként sem lenne ajánlatos még most felrobbantani, előbb meg kell tudnunk, hogy mire készül az Ori – elvégre, ha másképp cselekszenek, még mindig tehetne vele az ellenség egy újabb próbát, s akkor már nem biztos, hogy sikerül megállítaniuk őket. – O'Neill megmaradt osztaga készen áll már? – hisz ők négyen is többet érnek, mint bármely más pokolgróbrigád.

- Igen uram, mint mindig. De megtud... – folytatta volna a mondandóját az első tiszt, ám Haigen kénytelen volt félbe szakítani, nehogy elkéssen a tetteivel.

- Ez esetben már kezdheti is a behatolási riadót, azonnal mozgósítsanak minden harcképes csapatot. Az Ori nem fogja csak úgy eltűnni az új léttársát, két perc és valamennyi sérült fedélzet hemzsegni fog a csapataiktól, át akarják majd venni az irányítást, hogy elmenekülhessenek. De nekünk időt kell adnunk a Saber osztagnak, azok az infók létfontosságúak lehetnek a továbbiakat illetően.

- Igen, uram – ekkor már harsogni is kezdtek a szirénák, vörös fények töltötték be a hajótest eddig még békésnek is nevezhető részeit. Mindezt a fegyvere csapatok masírozása tetézte be, akik Haigen előrelátásnak köszönhetően rendesen beáshatták magukat az első botfegyveres harcosok érkeztekor. A gond csak az, hogy ez is csak időleges, jóval többen kell, hogy legyenek egy másfélszer akkora hajón.

S immár csak a négy rettenthetetlent kellett célba juttatni.

- Az Asgard sugarak még működnek?

- Nagyon alacsony az energiájuk, de még elbírnak néhány fővel. Gondolom, a legerősebb energiagóchoz akarja majd sugározni őket, de annak legalább a kétszáz méteres körzetét zavarják. Úgy sejtem, bármi is folyt ott az érkezésünkkor, még nem álltak le vele, sőt, minden megmaradt energiát odairányítottak, hogy zavartalanul végbemehessen. *Nem lennék a helyükben* – ezt már nem mondta ki hangosan.

- Mit is mondhatnék, energiát... áh, nem, ez túl sablonos... mindegy, kezdje!

A Demigod roppant fedélzetén:

Ha nyolc fővel az ember teljesen lehetetlen tettek vélte volna egy ilyesfajta küldetés véghezvitelét, mindennek a felével még ennél is bátortalanabb lenne az ember. Ám O'Neill pontosan tudta, hogy a többi osztag kénytelen lesz fedezni őket,

ha nem akarják az Artemis ellenséges kézre kerülését, amikor már épp véghezvitték a lehetetlent. Ha már sikerült a múltkor, most miért ne mehetne végbe?

- Rendben uraim, két feladatunk van: először is meg kell buherálnunk az egyik vezérlőtermet, hogy szabad utunk legyen az energiagóchoz, aztán már csak be kell mennünk oda és szét kell rúgnunk a seggüket. Van kérdés? – bár O'Neill egyetlen kósza talányra sem számított ezután a felettebb „frappáns” eligazítását követően, ám Ghost máris jelezte, bizony, neki igenis akad egy megosztandó feltevése.

- Én elintézem a vezérlőt, ti menjetek csak a célpont felé. Már nem lehet sok időnk.

- Igaz, most a sebesség a lényeg – hisz, míg ők itt hősködnék, ádáz harc dúl már az Artemis fedélzetein, s másodpercről-másodpercre hullnak a remek emberek. – Te és Simon elintézték a vezérlőt, én és Nick gondoskodunk a továbbiakról.

- Egyedül is menni fog – kardoskodott Ghost ismételten a neki szabott magányos farkas szerep mellett, azonban már az első pillanattól fogva süket fülekre talált ez a lehetőség. Ez tisztán látszott Sam, valamint a társai szúrós tekintetén.

- Simon veled tart és kész, te sem vagy sebezhetetlen. Ahogy egyikünk sem... – ezt követően akaratlanul is egy néma, gyászos másodperc vette át a környezetük harcias szerepét. Hisz mindannyian emlékeznek még a múltkor történetekre.

- Gondolod, hogy még jól vannak? – tette fel Simon óvatosan a kérdést. – Úgy értem, James akár meg is vakulhatott attól a gránáttól. Biztos...

- Nyugi, tökös legény ő, kutya baja sem lesz. Az egyetlen, aki miatt aggódom, az Rex. Remélem, ezóttal nem jött ár az önfeláldozósi...

Nekem pedig Shaia jár a fejemben, a nap minden egyes percében – tervezte közzé tenni hangosan is Ghost, a fekete szemű szellem, ám ez olyannyira nem illett hozzá, a stílusához, valamint a hangulathoz, hogy menten le is tett róla.

- ...de ezen felesleges rágódnunk, hamarosan úgyis megtudjuk. Különben is, még dolgunk van, nemde? – ezt kötelességtudó bólogatás szegélyezte. – Készen állnak?

- Mint a halál! – hangzott egyidejűleg mindhármuk szájából, s a soron következő pillanatban Simon már látta is a szeme sarkából, hogy Ghost megindul a vezérlő felé. Menten felé is kezdte szaporázni a lépteit, olyan nincs, hogy már megint eltűnjön a szeme elől, s az életben először hagyja magára. Nem, most végig résen lesz, minden egyes percben nyomon fogja követni a lépteit, árgusan fogja figyelni minden egyes mozzanatát. Tehát azt teszi majd, mint mindig, ám ezúttal őszintén hitt a sikerében.

Meg kell hagyni, ők ketten egy nem mindennapi párost alkothattak a magukra utaltságuk perceiben. Simon szokás szerint dobálgatta a késeket, miközben Ghost minden esetben káromkodott egy jó testeset, amikor a társa elorozta a prédáját. Cserébe ő másként vált a páros hasznára, mivel mérföldekkel előre kiszagolt bárkit, aki rossz szándékkal rendelkezik. Érdekes is, hogy ez korábban nem ment neki, ám lehet, aznap sikeresen bal lábbal kelt fel – ez mindenkivel megesik, néha.

Három folyosót tehettek meg így, sőt, már a negyedikre érkezhettek, amikor Simon végre előbb vette észre a támadókat, mint Ghost. Nem is teketóriázott túl sokat, sőt, egy szempillantás elteltével már elő is rántott egy kést. Menten el is dobta, amint tökéletes rálátása nyílt a célpontjára, sőt, még egy ikertársat is mellkelt mellé.

A két kés derült égből érkezett fájdalom és gyors kínhalálként érte az őröket, akik szakadatlanul vérzőnyakából ezúttal már kénytelen volt kihúzni a pengéket.

Mostanra már jócskán apadni kezdtek a tartalékok.

- Na, ezt csináld utánam! – verte a mellét fennkölten, aztán már kíváncsian várta az erre minden esetben kisvártatva érkező káromkodást, vagy baljós sejtetést, ami másodpercek múltán sem érkezett meg. – Öhm, Ghost... – kezdtek fordulni az ég minden tája felé a szemei, ám sehogyan sem tudtak ráakadni. – Ghost!

Csupán ekkorra eszmélt rá, hogy egyedül van a helyiségben.

- A fenébe! Már megint...

Idő közben a férfi talált egy rövidebb utat is, legalábbis mindenféleképpen ennek kellett történnie, ha mostanra már a kérdéses vezérlőben tudhatta magát. Nem is akarta túl sokáig húzni az időt, jól tudta, hogy számítanak rá a többiek, ezért már enyhén szorongatni is kezdte az egyik félkezes gépkarabélyát. Felkészülve arra a fél másodperce, amikor könnyedén letarolja az ott tartózkodó két szerencsétlent.

Nézett is, amikor megérkezett, jobban mondva, nem látott semmit sem az égadta világon, mert valaki leoltotta a lámpát. Egyedül a műszerfalak fénye maradt meg. Mindez nem is aggasztotta volna különösebben, ám az, hogy hirtelen egy botfegyvert vélt felfedezni a szemitől mindössze fél centiméterre, az már nagyon is problémát jelentett. Mindezt a lámpák újbóli, ám csak egy rendkívül halovány megvilágítást szolgáló felgyulladására sem tette jobbá, mert így további alakokat pillantott meg.

Összességében nézve, hatan állták körül, egyenesen felé szegezve a fegyvereiket. S ebből a felállásból még ő sem látott egyenes kiutat, ez pillanatra már bánni is kezdte, hogy ilyen hamar otthagya Simont, amiért lelassította.

Aztán a vele farkasszemet néző egyén megtörte a feszültséggel teli csendet.

- Dobd el a fegyvert, ember! Nincs esélyed – jelentette ki a kopasz, erőteljes egyé ridegen. Legalábbis jóval testesebb volt, mint szegény Ghost, akit ennek hallatán mégis széles mosoly és gúnyos nevetés kapott el.

- Tévedsz, nektek nincs esélyetek...

Bár Simon nem tudhatta – honnan is sejthette volna? –, hogy a „társának” már megint sikerült kutyaszorítóba rántania magát, ám mégis sietett. Ennek köszönhetően épp időben, pontosabban a létfontosságú pillanatokat tökéletesen elmulasztva érte el a célpontját, ahol nem sok mindent talált holttestek kivételével.

Legelőször is egy kopasz férfi tőből kiszaggatott fejét vélte felfedezni, aztán már a teste sem váratott magára valami sokat. Mindezeket követően felismerhetetlenségig összeroncsolt testekre bukkant, méghozzá ötre. Sokakat egyszerűen csak darabokra szeltek, ám akadt, aki megúsza egy rakás égetett plazmasebvel.

A legérdekesebb az, hogy nem akadt egyetlen lőtt sérülés sem.

- Áh, a legjobbkor – jelentette ki Ghost széles mosollyal az arcán, sőt, szinte már vigyorogva az elégtételtől. – Ezt csináld utánam!

- Ez... ez biztos, hogy te voltál? – mert ő egy haragos démontól sem képzelt volna ilyet, nemhogy egy embertől, aki halálnyugalommal pöffeszkedik egy holttestek és vértócsák által övezett székben. Sehogyan sem állt neki össze a kép.

- Látsz itt bárki mást? De ez már nem érdekes, minden ajtót kinyitottam a célpont felé, és bezártam az összes többi. Nekünk már túl messze lesz, szóval, most már minden Sam és Nick kezében van. *Áh... miért is nem én mentem. Akkor Tra'qa már nem élne* – visszhangzott a férfi tudatában, s esze ágában sem volt kimondani.

Néhány perccel később:

Az ádáz harc lassan a tetőpontjára hágott az Artemis fedélzetén, s valóban kevésnek bizonyultak a védők. Még a fedélzeten tartózkodó hat pokolugró osztaggal kiegészülve is sora estek el a birodalmi harcosok, s hiába vittek magukkal nem egy ellenséges személyt, így is mind nagyobb és nagyobb része került ellenséges kézre a hajónak, ahogy forgott az idő együttérzést nem ismerő kereke.

- Elvesztettük a K fedélzetet, mindjárt eléri a reaktort! – s ha ennek hallatán nem tudatosult volna az admirálisban, hogy menniük kell, a soron következő mondat már bizonyosan az eszébe ötlötte ezt. – Uram... – fulladt is bele a szó Bailey-be – valamifélejelet sugároznak, egy üzenetet, azt hiszen, hogy elkezdődött...

- Hadd lássam! – határozta el magát Alex, s néhány szempillantás elteltével Adria gyönyörűséges alakja már ki is rajzolódott a hitetlenkedő szemei előtt.

Hogy lehet még életben? Miért... miért nem halt már meg?

- Hallgassatok meg engem, alantas porszemek, halljátok meg az egyetlen igaz Isteneteket: engem. Mint látjátok, mi is emberek vagyunk, mi sem vagyunk mások, mint akik mellett válllvetve kardoskodtatok. De erősebbek, tökéletesebbek, és ami a legfontosabb, céltudatosabbak. Mert higgyétek el nekem, hogy nem állunk majd meg, nem, amíg sárba nem tiportok Tartarus azon részét, amely helyettünk a Tau'ri Birodalom oltalmát élvezi. Hiszen ez nem más, mint egy gyászos polgárháború.

Miket karattyol ez? – visszhangzott Haigen elméjében.

- Egy harc, ahol szabadon választhattok állást, ahol mindvégig a hamis fél akaratát követtétek. Pártoljatok hát el tőlük és álljatok át hozzánk, mi nem kérünk mást, én nem akarok mást, mint engedelmességet. Sem hitet, sem áldozatot, sem felesleges bűnhődést a múlt hibáiért cserébe. De hogy legyen egy kis ösztönzés, lássátok meg, mi vár rátok akkor, ha ellentmondtok nekem. A Tartarus bolygó lesz az első, amit elhamvad a flottánk által, méghozzá a szemetek láttára fog végbemenni mindez. Aztán jön a következő és az azt követő világ, egészen addig, amíg minden egyes nem birodalmi eredetű planéta átállt hozzánk, vagy kimondta az elszakadását.

James... remélem időben kijutottál, testvér...

- És most, most lássátok meg az Ori igazi erejét! Mert az Or...

- A kurva anyádat! – lépett be hirtelen egy másik férfi a képbe, nevezetesen a méltán hírhedt Samuel O'Neill ezredes. Hamar fejen és kólintotta a sörétese rideg csövével, mivel fogolyként jóval többet ér majd, mind bármi másképpen.

- Ne higgyetek neki, hamis isten... – kászálódott be Nick is a képbe, csakhogy ő is szerepelhessen a galaktikus adatátvitelben. Most már ő is híres lett.

Mindezt Haigen ez elégedett hümmögése követte.

- Remélem, már megszűnt a zavarás, mert nem maradt sok időnk.
- Különös, de igen – állapította meg az érdekes fejleményt, amire látszólag semmi sem szolgált méltó okként. – Megkezdem a sugárzást... már végbe is ment, mind az öt fő épségben ért a fedélzetre – a négy pörölyről egy jeladó, Adriáról pedig O'Neill erős, ám nem túl lelkes szorítása gondoskodott. Őt nem tévesztette meg a szépsége.
- Akkor mire válunk még, energiát a hajtóművekbe!

Az Artemis hajtóművei szép lassan izzottak fel újból, s a kihátrálás folyamata már kezdetét is vette. A gigászi tartóelemek újfent széthasadtak, ami már nagyjából megmaradni látszott, azt roppant lángfellegek nyelték el. S ezúttal a birodalmi hajó is újfent komoly károkat szenvedett, de koránt sem akkorát, mint a Demigod tette.

A hat és háromnegyed kilométer hosszú – az ütközéskor félbe tört az orr része, így a már nem számít bele a teljes képletbe –, holt hajótestet, úgy ragadta magával a bal oldali, Gemini névre keresztelt fekete lyuk, mintha csak egy szendergő falevél lenne a halál sötét és haragos viharában. Bár meg kell hagyni, az egyre lassuló időnek köszönhetően, senki sem várta meg a folyamat teljes végbemenetelét.

Különben is akadt még néhány égető kérdés az Artemis fedélzetén.

- Sodródunk, a Chimera mindjárt magával ránt minket! – tudta, hogy ugorni kellene, ám nem akart megint jóváhagyás nélkül cselekedni, aztán mégiscsak emellett szánta el magát. – Megkezdem a hipertér ugrást – nem láthatta, de Haigen bólintása még jóvá is hagyta a dolgot, amint a hajójuk kellőképpen tovatűnt a csillagok közt.

- Na látja, megy ez egyedül is! – jelentette ki elismerően, ám csakhamar eszébe jutott, hogy már megint előre ivott a medve bőrére, hiszen még akadt egy kisebb probléma, ami percről-percre égetőbbé válik a fedélzeten. – Mi van a behatolókkal?

- Sikert megakasztanunk az előretörést, mivel már elapadt az utánpótlásuk, plusz, a saját hajójuk elvesztése sem hatott túl jól a harci kedvükre.

- Hm, túl sokba kerülne hagyományos úton elbánni velük, és ha a hajótest jelenlegi – igen ramaty – állapota mellett nyitjuk ki az összes légszilipet, az egyelő lenne az öngyilkossággal, még ha be is zárjuk a bensőbbeket.

- Talán szólítsuk fel őket magadásra, ők is tudják, hogy mibe kerültek.

- Áh, most ejtettük fogságba az úrnőjüket, és egyébként sem erről híresek. Az Asgard sugarakkal tegyük ki őket a hipertérbe, nem kockáztathatjuk tovább a hajó biztonságát – tehát arra sincs idő, hogy keressenek neki egy szép, lakható bolygót, ahol meglehetnek a háború végéig. Igaz, ez sem lenne valami fényes megoldás, hiszen ha rájuk találunk, és megtudtuk valamit az Artemisről, azt később már könnyedén felhasználhatják majd a Birodalom ellen.

- De egyszerre csak néhány embert sugározhatunk ki, még nem hozták helyre a technikusok. Erre a rendszer egyszerűen még nem áll készen.

- Dehogynem áll, csak szép kis adagokban kell majd haladnunk. Az is megteszi.

- Ha maga mondja – forgatta a szemét Bailey ismételtén, bár eddig is bejönni látszottak az admirális elgondolásai, s idő közben a folyamat már kezdetét is vette. Négy-öt személyenként szabadult fel a teljes hajótest.

- Készítsék elő a foglyunkat, beszédem van vele...